บทที่ 4
ผลวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยกำหนดหัวข้อในการนำเสนอประกอบด้วย 1) ข้อมูลทั่วไป 2) ลักษณะการเกื้อกูลกันในชุมชน 3) รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม 4) เปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกื้อกูลกันในชุมชน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไป

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ศาสนา และ ความเชื่อในชุมชน ทำการวิเคราะห์โดยการหา จำนวน ร้อยละ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน ร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม **n =320**

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ*
1.เพศ			
	ชาย	152	47.50
	หญิง	168	52.50
2.อายุ			
	ต่ำกว่าหรือ 20 ปี	19	5.94
	21-30 ปี	44	13.75
	31-40 ปี	69	21.56
	41-50 ปี	79	24.69
	51-60 ปี	63	19.69
	61 ปีขึ้นไป	46	14.38
3.การศึกษา			
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	207	64.69
	ปริญญาตรี	44	13.75
	ปริญญาโท	4	1.25
	อื่น ๆ (โปรดระบุ)	65	20.31

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ*
4.อาชีพ			
	รับจ้าง/ค้าขาย	193	60.69
	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	28	8.81
	พนักงานบริษัท	17	5.35
	ธุรกิจส่วนตัว	50	15.72
	อื่น ๆ (โปรดระบุ)	30	9.43
5.ศาสนา			
	พุทธ	260	82.02
	คริสต์	33	10.41
	อิสลาม	23	7.26
	ศาสนาอื่น ๆ (โปรดระบุ)	1	.32

* ไม่รวมข้อมูลที่ขาดหายหรือผู้ตอบไม่ได้ระบุ

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) เพศ แบ่งเป็น ชาย จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 หญิง จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 2) อายุ แบ่งเป็น ต่ำกว่าหรือ 20 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.94 21-30 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 13.75 31-40 ปี จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 21.56 41-50 ปี จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 24.69 51-60 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 19.69 61 ปีขึ้นไป จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 14.38 3) การศึกษา แบ่งเป็น ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 64.69 ปริญญาตรี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 13.75 ปริญญาโท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25 อื่น ๆ (โปรดระบุ) จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 20.31 4) อาชีพ แบ่งเป็น รับจ้าง/ค้าขาย จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 60.69 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 8.81 พนักงานบริษัท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.35 ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 15.72 อื่น ๆ (โปรดระบุ) จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 9.43 5) ศาสนา แบ่งเป็น พุทธ จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 82.02 คริสต์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 10.41 อิสลาม จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.26 ศาสนาอื่น ๆ (โปรดระบุ) จำนวน 1 คิดเป็นร้อยละ .32 คน

สรุปข้อมูลทั่วไปส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 52.50) มีอายุระหว่าง 41-50 ปี (ร้อยละ 24.69) มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 64.69) มีอาชีพ รับจ้าง/ค้าขาย (ร้อยละ 60.69) นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 82.02)

ความเชื่อในชุมชน

ความเชื่อตามหลักศาสนา ได้แก่ เชื่อความมีอยู่ของกรรมทั้งดีแลไม่ดี, เชื่อความมีอยู่ของผลกรรม,เชื่อในพิธีกรรม,เชื่อว่าสัตย์ทั้งหลายเป็นผู้มีกรรมเป็นของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ตารางที่ 4.2 แสดง จำนวน ร้อยละ เกี่ยวกับความเชื่อตามหลักศาสนา

ความเชื่อตามหลักศาสนา		จำนวน	ร้อยละ*
	อันดับ 1	180	62.72
	อันดับ 2	59	20.56
	อันดับ 3	48	16.72
	รวม	287	100.00

*ไม่ระบุ 33 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3

ความเชื่อเชิงวิทยาศาสตร์ ได้แก่ เชื่อในสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้

ตารางที่ 4.3 แสดง จำนวน ร้อยละ เกี่ยวกับ ความเชื่อเชิงวิทยาศาสตร์

ความเชื่อเชิงวิทยาศาสตร์		จำนวน	ร้อยละ*
	อันดับ 1	53	18.53
	อันดับ 2	137	47.90
	อันดับ 3	96	33.57
	รวม	286	100.00

*ไม่ระบุ 34 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6

ความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ ได้แก่ เชื่อในสิ่งที่มีอำนาจเหนือมนุษย์, เชื่อสิ่งมีอิทธิพลเหนือสภาพจิตใจของมนุษย์, ความเชื่อเกี่ยวกับภูตผี, เชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวตนสิ่งลึกลับที่มีฤทธิ์

ตารางที่ 4.4 แสดง จำนวน ร้อยละ เกี่ยวกับ ความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ

ความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ		จำนวน	ร้อยละ*
	อันดับ 1	52	18.25
	อันดับ 2	91	31.93
	อันดับ 3	142	49.82
	รวม	285	100.00

*ไม่ระบุ 35 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9

ตารางที่ 4.2-4.4 แสดงจำนวน ร้อยละเกี่ยวกับความเชื่อ ได้แก่ 1) ความเชื่อตามหลักศาสนา แบ่งเป็น อันดับ 1 จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 62.72 อันดับ 2 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 20.56 อันดับ 3 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.72 2) ความเชื่อเชิงวิทยาศาสตร์ แบ่งเป็น อันดับ 1 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 18.53 อันดับ 2 จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 47.90 อันดับ 3 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 33.57 3) ความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ แบ่งเป็น อันดับ 1 จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 18.25 อันดับ 2 จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 31.93 อันดับ 3 คน จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 49.82

สรุปความเชื่อในชุมชน ส่วนใหญ่ คือ ความเชื่อตามหลักศาสนา เป็นอันดับ 1 (ร้อยละ 62.72) ความเชื่อเชิงวิทยาศาสตร์ จัดเป็นอันดับ 2 (ร้อยละ 47.90) ความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ จัดเป็นอันดับ 3 (ร้อยละ 49.82)

4.2 ลักษณะการเกื้อกูลกันในชุมชน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ คือ ศึกษาลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชนในชุมชนแขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการเสียสละ (ทาน) ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา) ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา) ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอตามลำดับดังนี้

ด้านความเสียสละ (ทาน)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการเสียสละ

ข้อคำถาม	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	ลำดับ
1.การให้การเฉลี่ยเผื่อแผ่แก่กันในชุมชน	3.84	.794	มาก	1
2.การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในชุมชน	3.70	.854	มาก	2
3.การช่วยกระทำกิจการของกันและกันในชุมชน	3.70	.876	มาก	2
4.การให้ความรู้ ให้คำแนะนำ ข้อที่ควรแนะนำในชุมชน	3.57	.855	มาก	5
5.ผู้ใหญ่ให้การช่วยเหลือผู้น้อย ผู้น้อยให้การช่วยเหลือผู้ใหญ่	3.64	.927	มาก	3
6.การเจือจานกันระหว่างผู้ใหญ่และผู้น้อยในชุมชน	3.57	.927	มาก	5
7.การให้ความช่วยเหลือกันและกันด้วยมีใจมุ่งที่จะช่วยให้บรรลุถึงประโยชน์ที่ต้องการ	3.58	.830	มาก	4
8.การให้เพื่อพ้นจากอุปสรรค์ขัดข้องทั้งหลาย	3.48	.903	มาก	6
รวม	3.64	.658	มาก	

ตารางที่ 4.5 ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการเสียสละ พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.64) ทั้งนี้เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อ 1. การให้การเฉลี่ยเผื่อแผ่แก่กันในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.84) ข้อ 2. การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.70) ข้อ 3. การช่วยกระทำกิจการของกันและกันในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.70) ข้อ 5. ผู้ใหญ่ให้การช่วยเหลือผู้น้อย ผู้น้อยให้การช่วยเหลือผู้ใหญ่ (ค่าเฉลี่ย = 3.64) ข้อ 7. การให้ความช่วยเหลือกันและกันด้วยมีใจมุ่งที่จะช่วยให้บรรลุถึงประโยชน์ที่ต้องการ (ค่าเฉลี่ย = 3.58) ข้อ 4. การให้ความรู้ ให้คำแนะนำ ข้อที่ควรแนะนำในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.57) ข้อ 6. การเจือจานกันระหว่างผู้ใหญ่และผู้น้อยในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.57) ข้อ 8. การให้เพื่อพ้นจากอุปสรรค์ขัดข้องทั้งหลาย (ค่าเฉลี่ย = 3.48) ตามลำดับ

ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการสื่อสาร

ข้อคำถาม	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	ลำดับ
1.การพูดถ้อยคำไพเราะอ่อนหวานในชุมชน	3.70	.946	มาก	2
2.การใช้ถ้อยคำเป็นที่รัก จับใจ ซึ่งกันและกัน	3.57	.882	มาก	7
3.การใช้ถ้อยคำที่สุภาพ	3.62	.929	มาก	3
4.การใช้ถ้อยคำสนับสนุนให้ทุกคนอยากทำความดี	3.71	.941	มาก	1
5.การใช้ถ้อยคำที่จะทำให้เกิดความสามัคคี	3.62	.942	มาก	4
6.การพูดจาปราศรัย ไพเราะ นุ่มนวล น่าฟัง	3.61	.937	มาก	5
7.การพูดส่งเสริมทำให้เกิดกำลังใจ	3.58	.930	มาก	6
รวม	3.63	.732	มาก	

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการสื่อสาร พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.63) ทั้งนี้เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อ 4. การใช้ถ้อยคำสนับสนุนให้ทุกคนอยากทำความดี (ค่าเฉลี่ย = 3.71) ข้อ 1. การพูดถ้อยคำไพเราะอ่อนหวานในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.70) ข้อ 3. การใช้ถ้อยคำที่สุภาพ (ค่าเฉลี่ย = 3.62) ข้อ 5. การใช้ถ้อยคำที่จะทำให้เกิดความสามัคคี (ค่าเฉลี่ย = 3.62) ข้อ 6. การพูดจาปราศรัย ไพเราะ นุ่มนวล น่าฟัง (ค่าเฉลี่ย = 3.61) ข้อ 7. การพูดส่งเสริมทำให้เกิดกำลังใจ (ค่าเฉลี่ย = 3.58) ข้อ 2. การใช้ถ้อยคำเป็นที่รัก จับใจ ซึ่งกันและกัน (ค่าเฉลี่ย = 3.57) ตามลำดับ

ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการบำเพ็ญประโยชน์

ข้อคำถาม	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	อันดับ
1.การทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อกัน	3.81	.916	มาก	1
2.การทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ชุมชนและผู้อื่น	3.67	.861	มาก	3
3.การสงเคราะห์เพื่อนในชุมชน	3.62	.860	มาก	4
4.การช่วยเหลือสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน	3.68	.907	มาก	2
5.การทำตนให้มีคุณค่าในชุมชนที่ตนอาศัย	3.56	.928	มาก	6
6.การให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันในชุมชน	3.61	.906	มาก	5
7.การมีน้ำใจไมตรีต่อกันและบำเพ็ญประโยชน์ในชุมชน	3.68	.914	มาก	2
รวม	3.66	.711	มาก	

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.66) ทั้งนี้เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อ 1. การทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อกัน (ค่าเฉลี่ย = 3.81) ข้อ 4. การช่วยเหลือสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.68) ข้อ 7. การมีน้ำใจไมตรีต่อกันและ

บำเพ็ญประโยชน์ในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.68) ข้อ 2. การทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ชุมชนและผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย = 3.67) ข้อ 3. การสงเคราะห์เพื่อนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.62) ข้อ 6. การให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.61) ข้อ 5. การทำตนให้มีคุณค่าในชุมชนที่ตนอาศัย (ค่าเฉลี่ย = 3.56) ตามลำดับ

ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม

ข้อคำถาม	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	อันดับ
1.การวางตัวพอดี	3.78	.862	มาก	1
2.การรักษาระเบียบการอยู่ร่วมกันในชุมชน	3.74	.882	มาก	2
3.การวางตนให้เหมาะสมแก่ฐานะตนเอง	3.70	.906	มาก	3
4.การปฏิบัติตนต่อคนทั้งหลายด้วยความเสมอภาค	3.62	.905	มาก	5
5.การทำตนเสมอต้นเสมอปลาย	3.62	.901	มาก	5
6.การมีความยุติธรรมไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น	3.68	.920	มาก	4
7.การมีส่วนร่วมแก้ปัญหาเพื่อประโยชน์ของชุมชน	3.62	.925	มาก	5
รวม	3.68	.707	มาก	

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.68) ทั้งนี้เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อ 1. การวางตัวพอดี (ค่าเฉลี่ย = 3.78) ข้อ 2. การรักษาระเบียบการอยู่ร่วมกันในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.74) ข้อ 3. การวางตนให้เหมาะสมแก่ฐานะตนเอง (ค่าเฉลี่ย = 3.70) ข้อ 6. การมีความยุติธรรมไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย = 3.68) ข้อ 4. การปฏิบัติตนต่อคนทั้งหลายด้วยความเสมอภาค (ค่าเฉลี่ย = 3.62) ข้อ 5. การทำตนเสมอต้นเสมอปลาย (ค่าเฉลี่ย = 3.62) ข้อ 7. การมีส่วนร่วมแก้ปัญหาเพื่อประโยชน์ของชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.62)

สรุปลักษณะการเกื้อกูลกันในชุมชน

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ลักษณ์การเกื้อกูลกันของประชาชนทั้งภาพรวมและรายด้าน

	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	อันดับ
ด้านการเสียสละ (ทาน)	3.64	.658	มาก	3
ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	3.63	.732	มาก	4
ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	3.66	.711	มาก	2
ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)	3.68	.707	มาก	1
รวม	3.65	.637	มาก	

จากตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ลักษณ์การเกื้อกูลกันในชุมชนทั้งภาพรวมและรายด้านพบว่า ภาพรวมลักษณะการเกื้อกูลกันในชุมชนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.65) จำแนกสรุปเป็นรายด้านพบดังนี้ ด้านการเสียสละ (ทาน) อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.64 ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา) อยู่ในระดับ

มาก (ค่าเฉลี่ย = 3.63) ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา) อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.66) ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.68)

4.3 รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ คือ ศึกษารูปแบบการถ่ายทอด วัฒนธรรม จารีต ประเพณี ความเชื่อ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มีต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน โดยผู้วิจัยกำหนดวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้

การศึกษา รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม จารีตประเพณีความเชื่อ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มีผลต่อการเกื้อกูลกันในชุมชนแขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยการให้ผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้ประเมินรายงาน ได้แก่ รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม และ ลักษณะการเกื้อกูลกันของประชาชน นำผลการมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์แปลผล โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (Best, 1977; p.160)

ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.49	ระดับ น้อยที่สุด
,,	1.50 - 2.49	ระดับ น้อย
,,	2.50 - 3.49	ระดับ ปานกลาง
,,	3.50 - 4.49	ระดับ มาก
,,	4.50 - 5.00	ระดับ มากที่สุด

ผลการศึกษา รูปแบบการถ่ายทอด วัฒนธรรม จารีต ประเพณี ความเชื่อ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มีผลต่อการเกื้อกูลกันในชุมชนแขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร มีรายละเอียดดังนี้

(1) รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม

รูปแบบการการถ่ายทอดวัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเชื่อ เกี่ยวกับการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ในชุมชน โดยการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ระดับรูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม

ข้อคำถาม	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	อันดับ
1. การเรียนรู้	3.89	.853	มาก	1
2. การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน	3.75	.814	มาก	2
3. พฤติกรรมการสังเกต	3.61	.856	มาก	4
4. การเลียนแบบโดยการกระทำตาม	3.56	.925	มาก	7
5. การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน	3.58	.896	มาก	6
6. การเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา	3.55	.908	มาก	8
7. การยึดถือเป็นกรอบการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาในชุมชน	3.60	.876	มาก	5
8. การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน	3.69	.896	มาก	3
9. กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก	3.75	.892	มาก	2
10. การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน	3.60	.945	มาก	5
รวม	3.66	.595	มาก	

จากตารางที่ 4.10 พบว่า รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย= 3.66) ทั้งนี้เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อ 1. การเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย = 3.89) ข้อ 2. การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน (ค่าเฉลี่ย = 3.75) ข้อ 9. กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก (ค่าเฉลี่ย = 3.75) ข้อ 8. การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.69) ข้อ 3. พฤติกรรมการสังเกต (ค่าเฉลี่ย = 3.61) ข้อ 7. การยึดถือเป็นกรอบการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.60) ข้อ 10. การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.60) ข้อ 5. การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน (ค่าเฉลี่ย = 3.58) ข้อ 4. การเลียนแบบโดยการกระทำตาม (ค่าเฉลี่ย = 3.56) ข้อ 6. การเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา (ค่าเฉลี่ย = 3.55) ตามลำดับ

(2) รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน (การศึกษาเชิงปริมาณ)

การวิเคราะห์ตัวทำสายสำคัญของการเกื้อกูลกันในชุมชน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ทำทั้งแบบรวม (Total) และแบบเป็นขั้น (Stepwise) ตัวแปรกำหนดแบ่งเป็น

ตัวแปรทำนาย 10 ตัว ได้แก่ X_1 การเรียนรู้ X_2 การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน X_3 พฤติกรรมการสังเกต X_4 การเลียนแบบโดยการกระทำตาม X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน X_6 การเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา X_7 การยึดถือเป็นกรอบการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาในชุมชน X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก และ X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน

ตัวถูกทำนาย ได้แก่ การเกื้อกูลกันในชุมชนแบ่งเป็น Y_1 ด้านความเสียสละ (ทาน) Y_2 ด้านการสื่อสาร (ปิยวาจา) Y_3 ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา) Y_4 ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) และ Y_T เกื้อกูลกันภาพรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

การเกื้อกูลกันด้านความเสียสละ (ทาน)

ตารางที่ 4.11 ตัวทำนายสำคัญของการเกื้อกูลกันด้านการเสียสละ (ทาน)

ตัวแปรทำนายที่สำคัญตามลำดับ	ค่าสัมประสิทธิ์การทดถอย			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่ (Constant)	.753	.164		4.588	.000
X_1 การเรียนรู้	.147	.040	.191	3.698	.000
X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน	.076	.040	.104	1.929	.055
X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน	.083	.034	.119	2.471	.014
X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน	.116	.034	.157	3.379	.001
X_7 การยึดถือเป็นกรอบในการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาในชุมชน	.088	.039	.117	2.247	.025
X_2 การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน	.088	.040	.109	2.176	.030
X_3 พฤติกรรมการสังเกต	.096	.037	.125	2.580	.010
X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก	.086	.037	.116	2.292	.023

% การทำนาย R^2 = 51.6

จากตารางที่ 4.11 พบว่ามีตัวทำนาย 8 ตัว คือ X_1 การเรียนรู้ X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน X_7 การยึดถือเป็นกรอบในการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาในชุมชน X_2 การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน X_3 พฤติกรรมการสังเกต X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก เป็นตัวทำนายสำคัญของ การเกื้อกูลกันด้านความเสียสละ (ทาน) โดยมีน้ำหนักทำนาย ค่าเบต้า (β) .191,.104,.119,.157,.117,.109,.125 และ .116 ตามลำดับ ค่าร้อยละการทำนายเป็น 51.6

การเกื้อกูลกันด้านการสื่อสาร (ปิยวาจา)

ตารางที่ 4.12 ตัวทำนายสำคัญของการเกื้อกูลกันด้านการสื่อสาร (ปิยวาจา)

ตัวแปรทำนายที่สำคัญตามลำดับ	ค่าสัมประสิทธิ์การทดถอย			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่ (Constant)	.596	.180		3.308	.001
X_1 การเรียนรู้	.158	.042	.185	3.748	.000
X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก	.165	.039	.201	4.206	.000
X_6 การเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา	.109	.041	.135	2.660	.008
X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน	.134	.038	.172	3.489	.001
X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน	.130	.039	.159	3.312	.001
X_3 พฤติกรรมการสังเกต	.129	.041	.151	3.118	.002

% การทำนาย R^2 = 49.9

จากตารางที่ 4.12 พบว่า มีตัวทำนาย 6 ตัว คือ X_1 การเรียนรู้ X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก X_6 การเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน X_3 พฤติกรรมการสังเกต เป็นตัวทำนายสำคัญของ การเกื้อกูลกันด้านการสื่อสาร (ปิยวาจา) โดยมีน้ำหนักทำนาย ค่าเบต้า (ß) .185, .201, .135, .172, .159 และ .151 ตามลำดับ ค่าร้อยละการทำนายเป็น 49.9

มหาวิทยาลัยร

การเกื้อกูลกันด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)

ตารางที่ 4.13 ตัวทำนายสำคัญของการเกื้อกูลกันด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)

ตัวแปรทำนายที่สำคัญตามลำดับ	ค่าสัมประสิทธิ์การทดถอย			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่ (Constant)	.798	.189		4.212	.000
X_1 การเรียนรู้	.143	.046	.171	3.100	.002
X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน	.108	.043	.136	2.504	.013
X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน	.098	.039	.130	2.531	.012
X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน	.123	.040	.155	3.093	.002
X_2 การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน	.090	.047	.103	1.913	.057
X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก	.108	.043	.136	2.518	.012
X_3 พฤติกรรมการสังเกต	.104	.043	.125	2.437	.015

% การทำนาย R^2 = 43.9

จากตารางที่ 4.13 พบว่ามีตัวทำนาย 7 ตัว คือ X_1 การเรียนรู้ X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน X_2 การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก X_3 พฤติกรรมการสังเกต เป็นตัวทำนายสำคัญของ การเกื้อกูลกันด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา) โดยมีน้ำหนักทำนาย ค่าเบต้า (β) .171, .136, .130, .155, .103, .136 และ .125 ตามลำดับ ค่าร้อยละการทำนายเป็น 43.9

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

การเกื้อกูลกันด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)

ตารางที่ 4.14 ตัวทำนายสำคัญของการเกื้อกูลกันด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)

ตัวแปรทำนายที่สำคัญตามลำดับ	ค่าสัมประสิทธิ์การทดถอย			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่ (Constant)	.875	.179		4.884	.000
X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน	.174	.038	.232	4.627	.000
X_1 การเรียนรู้	.177	.042	.214	4.242	.000
X_3 พฤติกรรมการสังเกต	.171	.041	.207	4.211	.000
X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก	.140	.039	.177	3.610	.000
X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน	.097	.038	.123	2.564	.011

% การทำนาย R^2 = 46.0

จากตารางที่ 4.14 พบว่า มีตัวทำนาย 5 ตัว คือ X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน X_1 การเรียนรู้ X_3 พฤติกรรมการสังเกต X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน เป็นตัวทำนายสำคัญของ การเกื้อกูลกันด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) โดยมีน้ำหนักทำนาย ค่าเบต้า (ß) .232, .214, .207, .177 และ .123 ตามลำดับ ค่าร้อยละการทำนายเป็น 46.0

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

การเกื้อกูลกันภาพรวม

ตารางที่ 4.15 ตัวทำนายสำคัญของการเกื้อกูลกันภาพรวม

ตัวแปรทำนายที่สำคัญตามลำดับ	ค่าสัมประสิทธิ์การทดถอย			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่ (Constant)	.794	.146		5.439	.000
X_1 การเรียนรู้	.174	.034	.232	5.100	.000
X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน	.130	.030	.193	4.285	.000
X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน	.095	.034	.134	2.802	.005
X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน	.119	.031	.168	3.822	.000
X_3 พฤติกรรมการสังเกต	.133	.033	.179	3.997	.000
X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก	.122	.034	.170	3.605	.000

% การทำนาย R^2 = 57.3

จากตารางที่ 4.15 พบว่า มีตัวทำนาย 6 ตัว คือ X_1 การเรียนรู้ X_{10} การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมไปตามกาลเวลาในชุมชน X_8 การสืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งในชุมชน X_5 การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของชุมชน X_3 พฤติกรรมการสังเกต X_9 กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก เป็นตัวทำนายสำคัญของ การเกื้อกูลกันภาพรวม โดยมีน้ำหนักทำนาย ค่าเบต้า (ß) .232, .193, .134, .168, .179 และ .170 ตามลำดับ ค่าร้อยละการทำนายเป็น 57.3

(3) รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่มีต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน (การศึกษาเชิงคุณภาพ)

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสนทนากลุ่ม (Focus group) และการสัมภาษณ์ (in-depth Interview) ผลการศึกษามีดังนี้

ผลจากการสนทนากลุ่ม

รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเชื่อ เกี่ยวกับการเกิด แก่ เจ็บตาย ในชุมชนพบประเด็นดังนี้

1. การเรียนรู้ ถ้าต้องการจะเรียนรู้เกี่ยวกับชุมชน ในชุมชนมีการสอนเรื่องราวต่าง ๆ ผู้สนใจสามารถรวมกลุ่มเพื่อเข้าไปสอบถามข้อมูลความรู้ในชุมชนได้หรือมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกลุ่มต่าง ๆ และทางชุมชนมีปราชญ์ชุมชนสำหรับให้ข้อมูลที่น่าสนใจ บุคคลในชุมชนเองก็ยินดีต้อนรับและให้ความรู้เกี่ยวกับชุมชนให้บุคคลภายนอกได้ทราบ

2. การสื่อสารด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาส่วนใหญ่ที่มีการสื่อสารอาจมีการใช้ภาษาถิ่นบ้าง เนื่องจากมีบุคคลหลากหายภูมิลำเนามาอาศัยอยู่ในชุมชน ส่วนภาษเขียนชุมชนไม่ค่อยมีการสื่อสารโดยภาษาเขียนมากเท่ากับการบอกเล่าด้วยภาษากลาง

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

3. พฤติกรรมการสังเกต พฤติกรรมของคนในชุมชนเป็นตัวที่สอนให้ลูกหลานกระทำตามมากกว่าการบอกเล่าด้วยปาก แต่เป็นการทำให้เห็นเพื่อให้ลูกหลานในชุมชนประพฤติปฏิบัติสิ่งที่ดีงามตามผู้ใหญ่ เช่น การจัดงานตามเทศกาลที่จัดขึ้นทุกปีเพื่อให้ลูกหลานสืบทอดพิธีกรรมอันดีงามไว้ตามแบบแผนเดิม

4. การเลียนแบบโดยการกระทำตาม ทุกชุมชนล้วนมีปัญหาของการร่วมมือในชุมชน ไม่เข้าหาคนหมู่มากเพื่อร่วมกิจกรรม อาจเกิดจากพฤติกรรมการทำตามบุคคลในครอบครัวที่นิ่งเฉยต่อกิจกรรมส่วนรวม โดยทางชุมชนมีการแก้ไขปัญหานี้ด้วยการเชิญด้วยปาก เช่น การรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ก็มีการเชิญผู้ใหญ่แต่ละบ้านมาร่วมกิจกรรม เมื่อเด็กๆเห็นว่ามีบุคคลในครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมก็จะเข้าร่วมตามและสนใจกิจกรรมส่วนรวมมากขึ้น

5. การสอนให้คนรุ่นหลังรู้ถึงระบบสัญลักษณ์ของสังคม โดยการสอนให้เด็กเคารพผู้ใหญ่ ให้มีสัมมาคารวะ พูดจาดี ให้แต่งกายสุภาพกับสถานที่

6. การเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ในส่วนศาสนา เช่น ศาสนาพุทธ ได้แก่ วัดประเพณีต่าง ๆ เช่น สงกรานต์ การโกนผมไฟ เป็นต้น ศาสนาคริสต์ ได้แก่ โบสถ์ซานตาครู้ส พิธีศีลจุ่มศีลล้างบาป การสารภาพบาป เป็นต้น ศาสนาอิสลาม ได้แก่ มัสยิสบางหลวง มีสัญลักษณ์คล้ายโบสถ์ไทย พิธีศพจะล้างศพของผู้เสียชีวิตอย่างสะอาดแล้วร่วมกันสวดส่งดวงวิญญาณให้ไปพบพระเจ้า

7. การยึดถือกรอบการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมา การโกนผมไฟในเด็กวัย 2 เดือน พิธีศีลจุ่มพิธีกรีดศีรษะของเจ้าเซน

8. การสืบทอดวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ในชุมชนจะมีงานประจำปีที่สืบทอดกันมานานเพื่อเป็นสิริมงคล คนในชุมชนจะร่วมกันจัดขึ้นและทำเป็นตัวอย่างแก่คนรุ่นหลัง ถ่ายทอดประวัติเรื่องราวของพิธีกรรมเพื่อเป็นการถ่ายทอด

9. กระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่สั่งสอนลูก สอน ให้เคารพผู้ใหญ่ ให้เป็นคนดี ให้เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน ให้เสียสละแก่คนหมู่มาก

10. การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ในชุมชนมีประเพณีสงกรานต์ในอดีตมีรูปแบบที่เป็นวัฒนธรรมไทยเดิม เช่น เข้าวัดทำบุญ รดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ ก่อเจดีย์ทราย แต่ปัจจุบันมีเพียงแค่ทำบุญตักบาตร รดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ในชุมชน ก่อเจดีย์ทราย มีน้อยลง

สรุปรูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเชื่อเกิด แก่ เจ็บ ตายที่มีต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน มีรูปแบบการถ่ายทอดที่สำคัญ โดยในแต่ละชุนมีปราชญ์ชุมชน มีการบอกเล่าสู่กันฟังมีการทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะการทำตามบุคคลในครอบครัวที่ทำเป็นตัวอย่าง เช่น การเคารพผู้ใหญ่ ทั้งนี้มีการเรียนรู้ระบบสัญลักษณ์ของแต่ศาสนาที่ชัดเจน ตามวัฒนธรรมไทย

ผลจากการสัมภาษณ์

รูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเชื่อเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มีผลต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1

ชุมชนวัดกัลยาณ์อยากให้ทุกอย่างกลับมาเหมือนเดิม เช่น บวช ให้มีพิธีกรรมเหมือนเดิม ชุมชนวัดกัลยาณ์ มีวัฒนธรรมที่หลากหลายทั้งพุทธ คริสต์ อิสลาม มีประเพณีแห่หลวงพ่อโตที่เด่นๆ หากมีคน

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

เสียชีวิตในชุมชนคนทุกศาสนาก็จะช่วยกันทำงานช่วยกันเท่าทีทำได้และไม่ตัดพ้อหลักศาสนาของแต่ละศาสนาเช่น เวลาศาสนาคริสต์หรืออิสลามทำพิธีกรรมทางศาสนา เราไม่สามารถอยู่ในบริเวณนั้นได้เราต้องหลีกห่างจากบริเวณนั้น (สัมภาษณ์ นางจันทนา ศีตะสุทธิพันธ์ 20 กุมภาพันธ์ 2558)

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2

การยึดถือของแต่ละศาสนาล้วนเริ่มจาก ใจ วาจา กาย เพื่อสั่งสอนให้ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ทุกศาสนาสอนให้ทุกคนเป็นคนดี พุทธเน้นให้มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อิสลาม มีการแบ่งปันในแบบของเขาคริสต์มีความคล้ายคลึงกับพุทธ แต่เขาก็มีบางอย่างที่แตกต่าง ทุกศาสนาเป็นสิ่งสำคัญไม่อยากให้หายไปต้องปลูกฝังให้เด็ก ๆ รุ่นลูกรุ่นหลานเพื่อไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลาและเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชุมชนตลอดไป

การช่วยเหลือบุคคลในชุมชนที่ขาดแคลนในเรื่องต่าง ๆ เช่น การบริจาคเงินในการทำบุญช่วยเหลือชุมชนแต่การทำบุญไม่จำเป็นต้องช่วยด้วยเงินเสมอไป ทำบุญช่วยผู้ยากไร้ บริจาคโลหิต การทำบุญต้องให้ตนเองและผู้อื่นรู้สึกดีทั่งสองฝ่าย

การรู้จักทำนุบำรุงพุทธศาสนาช่วยกันสนับสนุนเกื้อกูลกันร่วมบริจาคให้ทานเมื่อมีกิจกรรม ใช้การประกาศเสียงตามสาย เพื่อให้ทราบโดยทั่วกันจะร่วมมือกัน ช่วยเหลือกัน การทำบุญมีหลายชนิดเช่น จิตอาสาช่วยสังคม ช่วยผู้ยากไร้ช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เราไม่ลำบาก

การอบรมสั่งสอนมาแต่เด็ก ๆ จะเป็นการปลูกฝังศรัทธาและปฏิบัติสืบต่อกันมา การช่วยเหลือเกื้อกูลกันในชุมชนเช่นศพไม่มีญาติก็จะประชาสัมพันธ์ชาวบ้านก็จะมาช่วยกัน เพราะการปลูกฝังการทำบุญจะทำให้เราสบายใจ ไม่เดือดร้อน

การถ่ายทอดให้กับคนรุ่นหลังจะต้องสอนและพาเขาเข้าวัดเป็นประจำจะเป็นการปลูกฝังให้เด็กไม่เขินอายและเป็นคนสุภาพจิตใจดีรู้จักผู้ใหญ่ (สัมภาษณ์ นายประดิษฐ์ ห้วยหงส์ทอง 20 กุมภาพันธ์ 2558)

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3

ทางด้านวัฒนธรรมมีการถ่ายทอดเกื้อกูลกัน พึ่งพากันในชุมชนส่งผลให้จารีตประเพณีต่าง ๆ มีการสืบทอดต่อไป

ยากให้มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมจารีตประเพณีความเชื่อ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มีผลต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน มีผลต่อไปยังนักศึกษาสถาบันต่าง ๆ เพื่อให้ได้เข้าใจและสามารถนำไปถ่ายทอดและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (สัมภาษณ์ นางพรนี กลิ่นอุบล 20 กุมภาพันธ์ 2558)

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4

ในชุมชนมีการแบ่งปันกันทางสังคม พึ่งพาอาศัยกันในแต่ละศาสนา มีการสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี (สัมภาษณ์ นางอรวรรณ ทวีศักดิ์ถาวร 20 กุมภาพันธ์ 2558)

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5

ในเรื่องประเพณีสงกรานต์ วันเด็ก ปีใหม่ มีการจัดงานรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ อยู่กันแบบพี่น้อง ไม่มีปัญหาใดในการร่วมงาน เรื่องศาสนาช่วยเหลือเกื้อกูลกันดี แขวงวัดกัลยาณ์ มี 3 ศาสนา 4 ความเชื่อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ในสมัยก่อน หยุดเรียนวัดพระ เพื่อให้คนไปทำบุญที่วัด มีการกวาดวัด ถูวัด บำเพ็ญประโยชน์ให้กับวัด (สัมภาษณ์ ว่าที่ร้อยตรีประวิทย์ แจ่มพงษา)

สรุปรูปแบบการถ่ายทอดวัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเชื่อเกิด แก่ เจ็บ ตายที่มีต่อการเกื้อกูลกันในชุมชน มีรูปแบบการถ่ายทอดที่สำคัญ โดย ศาสนิกชนทุกศาสนาก็จะช่วยกันทำ เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ หรือเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชุมชน มีการปลูกฝังศรัทธาและปฏิบัติสืบต่อกันมาเช่น การปลูกฝังให้เด็กเป็นคนสุภาพจิตใจดี รู้จักเคารพผู้ใหญ่ มีการพึ่งพาอาศัยกันในแต่ละศาสนา มีความเข้าใจในจารีตประเพณี และสามารถนำไปถ่ายทอดและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

4.4 เปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกื้อกูลกันในชุมชน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ คือ การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการเกื้อกูลกันในชุมชน แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี

การเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม เพศ

ตารางที่ 4.16 แสดงการเปรียบเทียบการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม เพศ

ความพึงพอใจต่อแหล่งท่องเที่ยว	หญิง		ชาย			
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.	t	Sig.
ด้านการเสียสละ (ทาน)	3.60	.694	3.67	.616	2.537	.112
ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	3.60	.755	3.66	.707	1.138	.287
ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	3.59	.714	3.73	.702	.001	.972
ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)	3.67	.728	3.69	.686	.771	.381
รวม	3.62	.666	3.69	.605	2.179	.141

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ผู้ที่มีเพศต่างกัน ได้แก่ เพศหญิง (ค่าเฉลี่ย=3.60) เพศชาย (ค่าเฉลี่ย=3.67) มีความเกื้อกันกันในชุมชน โดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ผู้ที่เป็นเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย=3.60) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านความเสียสละ (ทาน) น้อยกว่าเพศชาย (ค่าเฉลี่ย=3.67) 2) ผู้ที่เป็นเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย=3.60) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา) น้อยกว่าเพศชาย (ค่าเฉลี่ย=3.66) 3) ผู้ที่เป็นเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย=3.59) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา) มากกว่าเพศชาย (ค่าเฉลี่ย=3.73) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ผู้ที่เป็นเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย=3.67) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) มากกว่าเพศชาย (ค่าเฉลี่ย=3.69) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

การเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ช่วงอายุ

ตารางที่ 4.17 แสดงการเปรียบเทียบการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ช่วงอายุ

การเกื้อกูลกันในชุมชน		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Y_1ด้านการเสียสละ (ทาน)	ระหว่างกลุ่ม	1.558	5	.312	.717	.611
	ภายในกลุ่ม	136.522	314	.435		
	รวม	138.080	319			
Y_2ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	ระหว่างกลุ่ม	1.861	5	.372	.691	.630
	ภายในกลุ่ม	169.025	314	.538		
	รวม	170.885	319			
Y_3ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	ระหว่างกลุ่ม	2.242	5	.448	.886	.491
	ภายในกลุ่ม	158.932	314	.506		
	รวม	161.173	319			
Y_4ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม(สมานัตตตา)	ระหว่างกลุ่ม	1.399	5	.280	.555	.734
	ภายในกลุ่ม	158.224	314	.504		
	รวม	159.622	319			
Y_T การเกื้อกูลภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.345	5	.269	.658	.656
	ภายในกลุ่ม	128.374	314	.409		
	รวม	129.719	319			

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ผู้ที่มีช่วงอายุต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชน โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนในชุมชน มีการเกื้อกูลกันในชุมชน ไม่แตกต่างกันทุกด้าน

มหาวิทยาลัย

การเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม การศึกษา

ตารางที่ 4.18 แสดงการเปรียบเทียบการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม **การศึกษา**

การเกื้อกูลกันในชุมชน		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Y_1ด้านการเสียสละ (ทาน)	ระหว่างกลุ่ม	4.339	3	1.446	3.418	**.018**
	ภายในกลุ่ม	133.740	316	.423		
	รวม	138.080	319			
Y_2ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	ระหว่างกลุ่ม	2.510	3	.837	1.570	.196
	ภายในกลุ่ม	168.375	316	.533		
	รวม	170.885	319			
Y_3ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	ระหว่างกลุ่ม	3.226	3	1.075	2.151	.094
	ภายในกลุ่ม	157.948	316	.500		
	รวม	161.173	319			
Y_4ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)	ระหว่างกลุ่ม	8.618	3	2.873	6.011	**.001**
	ภายในกลุ่ม	151.005	316	.478		
	รวม	159.622	319			
Y_Tภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3.899	3	1.300	3.264	**.022**
	ภายในกลุ่ม	125.820	316	.398		
	รวม	129.719	319			

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชนโดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชน Y_1ด้านความเสียสละ (ทาน) และ Y_4 ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ รายด้านด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference: LSD) รายละเอียดดังตารางต่อไป

มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.19 แสดงการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตามการศึกษา ด้วยวิธีเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ LSD

การเกื้อกูลกันในชุมชน		การศึกษา			
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	อื่น ๆ
ด้านการเสียสละ	ค่าเฉลี่ย	3.63	3.41	3.59	3.81
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.63		0.22*	0.04	0.18
ปริญญาตรี	3.41			0.18	0.40*
ปริญญาโท	3.59				0.22
อื่น ๆ	3.81				
ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม	ค่าเฉลี่ย	3.71	3.29	4.07	3.82
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.71		0.42*	0.36	0.11
ปริญญาตรี	3.29			0.78*	0.53
ปริญญาโท	4.07				0.25
อื่น ๆ	3.82				
ภาพรวม	ค่าเฉลี่ย	3.67	3.40	3.94	3.75
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.67		0.27*	0.27	0.08
ปริญญาตรี	3.40			0.54	0.35*
ปริญญาโท	3.94				0.19
อื่น ๆ	3.75				

จากตารางที่ 4.29 พบว่า 1) ผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีการเกื้อกูลกันในชุมชนด้านความเสียสละมากกว่า ผู้ที่มีการศึกษาปริญญาตรี 2) ผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีการเกื้อกูลกันในชุมชนด้านการปฏิบัติตนต่อสังคมมากกว่า ผู้ที่มีการศึกษาปริญญาตรี 3) ผู้ที่มีการศึกปริญญาตรี มีการเกื้อกูลกันในชุมชนด้านการปฏิบัติตนต่อสังคมน้อยกว่า ผู้ที่มีการศึกษาปริญญาโท สรุปโดยภาพรวมผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีการเกื้อกูลกันมากกว่า ผู้ที่มีการศึกษาปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

การเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม อาชีพ

ตารางที่ 4.20 แสดงการเปรียบเทียบการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม อาชีพ

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Y_1 ด้านการเสียสละ (ทาน)	ระหว่างกลุ่ม	4.509	4	1.127	2.659	**.033**
	ภายในกลุ่ม	133.570	315	.424		
	รวม	138.080	319			
Y_2 ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	ระหว่างกลุ่ม	2.599	4	.650	1.216	.304
	ภายในกลุ่ม	168.286	315	.534		
	รวม	170.885	319			
Y_3 ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	ระหว่างกลุ่ม	3.144	4	.786	1.567	.183
	ภายในกลุ่ม	158.029	315	.502		
	รวม	161.173	319			
Y_4 ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)	ระหว่างกลุ่ม	1.986	4	.497	.992	.412
	ภายในกลุ่ม	157.636	315	.500		
	รวม	159.622	319			
Y_T ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	2.468	4	.617	1.527	.194
	ภายในกลุ่ม	127.251	315	.404		
	รวม	129.719	319			

จากตารางที่ 4.20 ผู้ที่มีอาชีพต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชนโดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ที่มีอาชีพต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชน Y_1 ด้านความเสียสละ (ทาน) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ รายด้านด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference: LSD) รายละเอียดดังตารางต่อไป

มหาวิทยาลัยรา

ตารางที่ 4.21 แสดงการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม อาชีพ ด้วยวิธีเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ LSD

การเกื้อกูลกันในชุมชน		อาชีพ				
		รับจ้าง/ค้าขาย	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	พนักงานบริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	อื่น ๆ
ด้านการเสียสละ	ค่าเฉลี่ย	3.62	3.43	3.42	3.70	3.91
รับจ้าง/ค้าขาย	3.62		0.19	0.20	0.08	0.29
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	3.43			0.01	0.27	0.48
พนักงานบริษัท	3.42				0.28*	0.49
ธุรกิจส่วนตัว	3.70					0.21
อื่น ๆ	3.91					

ตารางที่ 4.21 พบว่า ผู้ที่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทมีการเกื้อกูลกันในชุมชนด้านความเสียสละน้อยกว่าผู้ที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว

การเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ศาสนา

ตารางที่ 4.22 แสดงการเปรียบเทียบการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ศาสนา

การเกื้อกูลกันในชุมชน		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Y_1ด้านการเสียสละ (ทาน)	ระหว่างกลุ่ม	12.347	3	4.116	10.344	.000
	ภายในกลุ่ม	125.733	316	.398		
	รวม	138.080	319			
Y_2ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	ระหว่างกลุ่ม	11.734	3	3.911	7.766	.000
	ภายในกลุ่ม	159.151	316	.504		
	รวม	170.885	319			
Y_3ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	ระหว่างกลุ่ม	10.086	3	3.362	7.032	.000
	ภายในกลุ่ม	151.087	316	.478		
	รวม	161.173	319			
Y_4ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)	ระหว่างกลุ่ม	10.274	3	3.425	7.246	.000
	ภายในกลุ่ม	149.349	316	.473		
	รวม	159.622	319			
Y_Tภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	10.822	3	3.607	9.588	.000
	ภายในกลุ่ม	118.897	316	.376		
	รวม	129.719	319			

จากตารางที่ 4.22 ผู้ที่นักถือศาสนาต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชนโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ที่นักถือศาสนาต่างกัน มีการเกื้อกูลกันในชุมชน Y_1ด้านความเสียสละ (ทาน) Y_2ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา) Y_3ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)Y_4ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ รายด้านด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference: LSD) รายละเอียดดังตารางต่อไป

ตารางที่ 4.23 แสดงการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ศาสนา ด้วยวิธีเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ LSD

การเกื้อกูลกันในชุมชน		ศาสนา			
		พุทธ	คริสต์	อิสลาม	ศาสนาอื่น ๆ
ด้านการเสียสละ	ค่าเฉลี่ย	3.56	4.20	3.61	3.94
พุทธ	3.56		0.64*	0.05	0.38
คริสต์	4.20			0.59*	0.26
อิสลาม	3.61				0.33
ศาสนาอื่น ๆ	3.94				
ด้านการสื่อสาร		3.56	4.19	3.65	3.61
พุทธ	3.56		0.63*	0.09	0.05
คริสต์	4.19			0.54*	0.58
อิสลาม	3.65				0.04
ศาสนาอื่น ๆ	3.61				
ด้านการบำเพ็ญประโยชน์		3.61	4.18	3.52	3.71
พุทธ	3.61		0.57*	0.09	0.10
คริสต์	4.18			0.66*	0.47
อิสลาม	3.52				0.19
ศาสนาอื่น ๆ	3.71				
ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม		3.63	4.19	3.48	3.82
พุทธ	3.63		0.56*	0.15	0.19
คริสต์	4.19			0.71*	0.37
อิสลาม	3.48				0.34
ศาสนาอื่น ๆ	3.82				

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

การเกื้อกูลกันในชุมชน		ศาสนา			
		พุทธ	คริสต์	อิสลาม	ศาสนาอื่น ๆ
การเกื้อกูลภาพรวม		3.59	4.19	3.56	3.77
พุทธ	3.59		0.60*	0.03	0.18
คริสต์	4.19			0.63*	0.42
อิสลาม	3.56				0.21
ศาสนาอื่น ๆ	3.77				

จากตารางที่ 4.23 พบว่า 1) ผู้ที่นักศาสนาพุทธ มีการเกื้อกูลกันด้านความเสียสละน้อยกว่า ผู้ที่นักถือศาสนาคริสต์ และผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีการเกื้อกูลกันด้านความเสียสละมากกว่า ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม 2) ผู้ที่นักศาสนาพุทธ มีการเกื้อกูลกันด้านการสื่อสารน้อยกว่า ผู้ที่นักถือศาสนาคริสต์ และผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีการเกื้อกูลกันด้านการสื่อสาร มากกว่า ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม 3) ผู้ที่นักศาสนาพุทธ มีการเกื้อกูลกันด้านการบำเพ็ญประโยชน์ น้อยกว่า ผู้ที่นักถือศาสนาคริสต์ และผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีการเกื้อกูลกันด้านการบำเพ็ญประโยชน์ มากกว่า ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม 4) ผู้ที่นักศาสนาพุทธ มีการเกื้อกูลกันด้านการปฏิบัติตนต่อสังคมน้อยกว่า ผู้ที่นักถือศาสนาคริสต์ และผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีการเกื้อกูลกันด้านการปฏิบัติตนต่อสังคมมากกว่า ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม

สรุปภาพรวม ผู้ที่นักศาสนาพุทธ มีการเกื้อกูลกันโดยภาพรวม น้อยกว่า ผู้ที่นักถือศาสนาคริสต์ และผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีการเกื้อกูลกันโดยภาพรวม มากกว่า ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

การเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ระดับการได้รับถ่ายทอด

ตารางที่ 4.24 แสดงการเปรียบเทียบการเกื้อกูลกันในชุมชน จำแนกตาม ได้รับถ่ายทอด

ความพึงพอใจต่อแหล่งท่องเที่ยว	ได้รับถ่ายทอดมาก		ได้รับถ่ายทอดน้อย			Sig.
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.	t	(2-tailed)
ด้านการเสียสละ (ทาน)	4.05	.506	3.21	.511	14.709	.000
ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา)	4.07	.578	3.18	.588	13.574	.000
ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา)	4.07	.557	3.24	.591	13.066	.000
ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา)	4.06	.592	3.29	.601	11.436	.000
รวม	4.06	.476	3.23	.493	15.348	.000

จากตารางที่ 4.24 พบว่าผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดต่างกัน คือ ได้รับการถ่ายทอดมาก (ค่าเฉลี่ย=4.06) ได้รับการถ่ายทอดน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.23) มีความเกื้อกันกันในชุมชน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดมาก (ค่าเฉลี่ย=4.05) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านความเสียสละ (ทาน) มากกว่า ได้รับการถ่ายทอดน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.21) 2) ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดมาก (ค่าเฉลี่ย=4.07) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านการสื่อสาร (ปิยะวาจา) มากกว่า ได้รับการถ่ายทอดน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.18) 3) ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดมาก (ค่าเฉลี่ย=4.07) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ (อัตถจริยา) มากกว่า ได้รับการถ่ายทอดน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.23) 4) ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดมาก (ค่าเฉลี่ย=4.06) มีความเกื้อกันกันในชุมชน ด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม (สมานัตตตา) มากกว่า ได้รับการถ่ายทอดน้อย (ค่าเฉลี่ย = 3.29) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี